

L' IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y XEREMIES DE VARIES SOCIETATS DE MALLORQUINS.

A Palma, cada número.....	0'05 cèn. pta.
A domicili. Es trimestre.....	0'55 »
Un any.....	2'50 »
Per dotzenes.....	0'45 »
Núm. a'trassats des 2.ª tom.....	0'06 »
Id. id. des 1.ª tom.....	0'07 »

SONARÀ CADA DISSAPTE COM HA SONAT FINS ARA
SI TÉ VENT Á SA FLAUTA.

ADMINISTRACIÓ: CADENA DE CORT, N.º 11.

Fóra Palma. Dins Mallorca.....	3 mesos..... 0'85
1 any.....	3'25
Dins España.....	3 mesos..... 1'00
1 any.....	3'50
A Ultramar y s'Estrangè.....	3 mesos..... 1'00
1 any.....	5'50

LA PAGA DE DEU.

El patró Mateu Alemany d'Andraitx, era un homo de bé a carta cabal. Pobret estava, més tots sabèm que pobresa no 's vilesa; y en quant a n'axò de pobres es mal d'averiguá qui heu es y qui no heu es; perque devegades no es ór tot lo que lluhu, y aquell homo que té salut y feyna, y es pòbre de pecats devant Deu, té molt guanat per arribá a essè rich.

El patró Mateu tenia feyna y salut, y sobre tot un còr tan generós y nòble com demostrava el sèu llinatge, qu'es un d'els més antichs y acreditats de Mallorca. Si no feya grandeses era que no podia perque l'ofici de pescadó no sòl essè de massa trèta; y com tenia una llocadeta de vuyt infants que cabían devall una banastia, y anava a ma de veurèn altres vuyt per dins ca sèua, perque tenia crèdit y barca de bon lleuam, tot s'havia mesté; y per molt que guañás fent de pescadó may bastava es padàs per tapá tots els forats qu'eran necessaris.

D'aquests infants encara n'hi ha de vius; y si es veritat qu'els tests assemblan a ses òlles, jo que'n coneix alguns y veix la bona argila d'els tests, puch ferme bé el càrrech de lo que seria en son temps aquella òlla que corria per aquesta vall de llàgrimes, sense está aturada ni en mar ni en terra, cercant escayòla p'els canaris que cantavan dins ca-sèua; y passant temporals, trifulques y males nits per podè surá la barquera, encara que sa dòna may sortís de la parada de ses sebes y anás sempre amb una anca rossegant.

Succehí qu'un dia decapvespre que s'en anava a sa feyna pensant abont pegaria sa bordada per ensopegá més peix, va veure su'l mitx des camí des Port una serp llarga y gruixada. Poruch se returá, més quant vé que no es movia cregué qu'era mòrta y s'hi arrambá; y lo que li havia paregut una serp vá essè un cinturó de punt de calsa, que en forasté s'anomena una *culebra*, qu'estava masell de dobles de vint, compòstes de

cantell ben atapides, y era més faxuch que plom. Seuse contarlès ni desferlò cap mica, el se fermá p'el còs, devall es mariòtlo de punt d'estàm que duya els dies fanés y diumenges y seguí son camí, pensant y dient per sí mateix:

—¿Y aquest tresor tan gròs de qui pòt sè? Ja hey estara mal aplè son amo en temersèn de que l'ha perdut.... Y si té molts d'infants com jo mateix, per fòrsa el sèu coret ha d'está com un fil, y amb una pena negre que basta per ferlò aná a les èligues y morí de mala malaltia... En torná a la vila faré fé una crida a n'es saix, maldement me còst els tres souets que tench, y en que sápia que per no tenirne d'altres m'haja de colgá sense sopá.

Quant va essè al Port sentí uns llaamentos qu'arribavan dins l'ànima.

—¿Qu'hey ha cap atlòt negat? (preguntá tot ansiós a n'el cosí'n Tèlm, qu'era molt amich sèu, y adobava xèrxa a n'es sòl.)

—¡Ca! No vos alarmeu, patró: (contestá aquest.) És el Pare Miquèl de la Mercè, que plòra sense consòl perqu'ha perdut una marròta que diu que duya a demunt.

—¿Y qui es el Pare Miquèl?

—Un passatgé del patró Ventura que está per sorti cap a Algè, y qu'anit havia anat a dormí a ca-sèua per está amb més comoditat; y a n'es pareixe quant tornava a bordo per fersè a la vela, s'ha trobat amb aquest etzá.

—Fèrida de bossa no es mortal. Si no es mes qu'axò, aviat s'haurá aconhortat. Vaitx a tornarli l'ànima dins el còs. Vina amb mí y el veurás riure de bòn-deveres.

S'hi arrambaren tots dos, y el patró Mateu totduna-que fonch pròp del frare, li digué:

—¿Y qu'es axò, Pare Miquèl? S'acon-sòl per amor de Deu, y tenga confiansa en Nostro'n Señó que tot ho pòt.

—¡Ay, bon homo! ¡Y quina desgracia tan grossa! ¡Pèdre deu milia lliures axuí, y sebre que no son méues!

—¿Y abont les duya que tant depressa li son fuytes?

—Dins un cinturó fermat p'el còs, y...

—Veja si es aquest.

Y el patró Mateu s'alsá es devanté des sèu mariòtlo y doná a n'es frare sa culebra d'unse qu'havía trobada feya mitx quart.

Quant es fraret la vé, obri uns uys com uns salés; y quant l'hagué palpada y estigué convensut que no n'hi mancava cap, ja hagué acabat ses plorayes. Se posá a fè bérbes amb tòthom, més content qu'un Pasco, y comensá a doná molitja a n'el patró Ventura per fersè a la vela, al mateix temps qu'amb sos hàbits alts se tornava fermá p'el còs es cinturó de ses unse.

Els marinés qu'havian presenciat es cás, y qu'esperavan amb justicia qu'els alegraria amb qualque cosa per beure, quant véren que s'embarcava sense dí aquesta boca es ména, se miravan uns amb sos altres com estorats, y no gosavan badá barres; però el cosí'n Tèlm, més atrevit que tots, digné a n'es frare:

—Escolt, Pare Miquèl. ¿Que no bey ha d'havè res de tròpis p'el patró Ventura?

—Y que voleu que li don, germanet?... ¿La bendició?

—¡Foy, foy! Milló seria y més del cas darli una propina per s'alegría qu'ell l'hi ha proporcionat a vostè... Pens qu'es un pòbre pescadó carregat d'infants y per poch que li don, no li vendrà gens a repel.

—¡Ay, ¡mesquinet de mí! Jo he fet vòt de pobresa y no tench res méu, visch d'almoyna, y viatx per amor de Deu. Cap doblé duch demunt mí.

—¿Y aquest sarró tan gròs?

—Aquest sarró no es méu, y no'n puch llevá ni una maya. Ara vench d'arreglarlès de una en una de per tots els convents de l'Ordre, y en tench de doná conta estret.

—¡Vaja! ¡No sia tan nyich! Li don al manco un parey de sòus.

—Sí jo'n tengué de méus, tots los hi donaria de bon còr y plana voluntat, perque s'ho mereix, però no'n tench.

—Jo no li he demanat res, ni a contes, (contestá el patró Mateu.) Aquest tresò no era méu, y em feya mes nòsa que compania, y bé sap Deu s'alegría qu'he tenguda de trobá son amo.

—Deixau fé, patró; que sa bona obra

qu'avuy heu feta no quedarà en l'aire. Si jo no la vos recompens ara per ara, tendreu qualque dia la paga de Deu, que serà cent vegades més gròssa que sa mèua, y vos assegur que prest ó tart no vos mancarà.

—M'encomán à la Mare-de-Deu de la Mercè qualque vegada si pensa amb mí.

—Pròu qu'hey pensaré, y també molts d'altres. Se cert que'n contà jo, pedres menudes à n'el Pare Provincial lo que ha passat aquí, manará totduna à n'els pares mestres de vida mes ecsemplà de l'Ordre, que cada dia fassen per vos un *memento* en la missa perque Deu vos assistesca y vos pach es bon servey que heu fet avuy à tota la Comunidat.

El Pare Miquèl s'embarcà. El xabèch d'el patró Ventura s'en anà cap à Alger, y el patró Mateu se fé à la vela darrera ells per agafà un poch de peix. L'oude-mà dematí tornà de pesca sense havè agafat una sola gamba.

—¿De que dinarán avuy els méas infants? (pensava el patró Mateu quant tornava). Deu provehirà. Per ara encara tench els tres sòus que volia gastá per fé sa crida.

Els marínés murmuravan des frare y des patró per dins ses tavernes de la vila.

—¿Que m'hi deys, cosí'n Tèlm de sa pòca alata d'aquell frarel?

—Ja's poria ferse pendre amb sos seus diners sense podè tocarne cap. Bé que jo no les me bech tan facilment.

—¿Quin homo mes desagralit!

—Ja heu va essè beneyt el patró Mateu. Si hagués topat amb mí, l'hauria enviat à fregí òus de llòca allà ahont no hey plou.

—Bé; que si ell hagués cregut que aquell jenfeda de frare l'havia de pagá amb *mementos*, pòt essè que no hagués frissat tant de donarli es *mamau*.

—¿Cá, homo! Tú l'èrres de cap à pèus. ¿Encara no coneixes el patró Mateu? L'hey va dona sense esperansa cap propina; tan sòls perque sabia qu'era séu. El patró es s'homo més rècte del mon. No vol una maya que no sia ben suada.

—¿Però, sense poderli di lleitx, qui'l privava de callà fins à sebre quin tròpis señalava per sa marròta?

—Ell no es capàs à fé segona intenció.

—Mes, no digueu; que à n'es frare li pertocava donarli per beure y no pagarli es favor amb aygo beneyta.

—Axò son figues d'altre sostre. Jo, dins sa pell del Pare Miquèl li hauria regalat una doble de vint de ses moltes que duya, y no hauria estat coneixadó.

Y amb aquestes y semblants rahons passavan ses vetllades, no tenguent res més de que xarrà, perque Andraitx es un racó de Mallorca, y en aquell temps no hey arribavan encara corrèus, ni diaris, ni nòves de fora vila.

Quinze dies després el patró Mateu qu'abans passava per homo desxondit y viu entre els marínés, havia perdut demunt es moll d'Andraitx sa bona ano-

menada que tenia, y era mirat com un *nonèus* ó un beneyt que no havia sabut aprofitarsè de l'ocasió d'arretglà ca-séua que li brindava sa fortuna. Si tornava de pescá y no duya peix, ningú tenia llálima de sa séua pòca sort.

—Bé li está, (deya tothom.) No hagués estat tan ximple.

Succehí emperò qu'un dia dematí venren es séu llaut, tornant de pescá, que navegava à la tortella com si fés aygo. Sentiren que sonava es còrn com qui demana auxili. Ningú en fé cas mes qu'es cosí'n Tèlm que deixant totduna sa xèrxa y tirant es bot à s'aygo armá els escáloms y els remes, y se posá à bogá en demanda d'ell amb totes ses séues fòrses.

Quant fonch à una veu, li cridá:

—¿Patró! ¿Que teniu de nou à bordo?

—Arrambèt y ajudem à fé surá sa barca que m'en vaitx à fons.

—¿Qu'heu pegat seca?

—No, gracies à Deu. Es de tanta mayna de peix com duch.

Quant En Tèlm s'hi hagué arrambat y vist l'estiba plena de jarret viu y sa cubèrta à la raseta fins à s'orla, se senyava espès y menut com un ecisat.

—Mes, ¿no'm direu qu'heu fet, patró Mateu?

—Ja heu veus... Es peix mateix botava demunt s'aygo y quèya dins sa barca sense jo poderhó remediá.

—May he vist una còsa semblant, y tench coranta anys.

—Si jo avuy hagués governat la frágata *Pèrta*, plena de jarret l'hauria duyta.... Y no te cregues, darrera mí vé el patró Antoni y En Pere es séu cosí, y entre tots dos no n'han agafat que los bast per fé sa caldera de ses sopes.

Arribaren poch à poch fins à sa platja. Desembarcaren es peix com milló pogueren. Tota la vila s'afartá de jarret y encara n'hi va havè per fé vint y tres corrèus à ses viles veynades, y per salarnè devuyt barrils.

Un altre dia el patró Mateu havia sortit à pescá dins es Frèu y tornava també tocant es còrn com un desesperat. S'eco de la Mola repetia aquell sò y escampava la nòva d'un altre pescada gròssa.

Aquest pich es jarret s'havia convertit amb alata. Tanta en duya que n'hi va havè per sa mare, per sa fya, y per tota la parentèla de tothom. N'escamparen corrèus cap à Ciutat y altres viles, y en salaren botes y en feren escabètxo quatre dies de tira. Ja qualcú de la vila comensava à pensá amb sa promesa des frare.

Una setmana després, ja no era alata ni jarret lo qu'agafava el patró Mateu, sinó sirvióles més fexugues qu'ell; y en lloch de fé rumbo cap à Andraitx, girava la proa cap al Toro; y doblegant Calafiguera s'en entrava dins es Moll de Ciutat y allà les venia à pes d'òr, axí com volia.

Un altre dia topava de bonítols, un altre de toñines, y allà ahont ell deixava caure sa xèrxa y els ormeys, hey com-

parexían llauts, xabèchs, bòus, llanxes, bots y tota casta de barques, y ninguna agafava rès. Tota sa sort era per sa barca del patró Mateu.

Aquí la cosa ja prengué altre aspècte. La Providència era massa manifesta perque ningú callàs.

—Axò son els *mementos* del Pare Miquèl, (deya un.)

—Mirau que bé ley paga Deu à n'es favó que va fé à n'es frere, (deya un altre.)

—Molt pòden ses oracions d'els presentats de la Mercè, (contestava un més docta.)

—Axò es una xeripa que qualsevòl altre podia havè tenguda, (responia un més ase.)

Al entretant el patró Mateu seguia carregant es barco de mèlles ó de palomides ó d'altre casta de peix de trèta, cada vegada que sortia; y es qui abans era un miserable va aná forrant y acomodant, y ja no duya mariòtlo de punt en vení es diumenge, sinó un jaquet de paño doble amb gires d'estameña verde, y una gorra nòva de Malta; y sa séua dòna tenia faldetas y manta d'escot per ohí l'ofici, y els seus allòts anavan nets y duyan sabates; y ses allòtes tenian persinta y sivelles de plata p'es gipó, y tot marxava de lo mes bé.

Un dia arribá à la vila una carta del Pare Miquèl que deya que tant ell com el Pare Provincial, desitjavan sebre per quines aygos corria el patró Mateu, si encara estava tant pobre ó si ja havia millorat de fortuna; perqu'hey havia molta de gent que li vivia agraïda y s'interessava per ell. Los deya també que no estrañassen el que no li hagués dat res de propina, perqu' aquells doblés estavan contats y destinats à rompre ses cadenes de cent cinquanta un catius cristians, y gracies à n'es bon comportament del patró, tots ells eran ja a caséua contents, y llibèrts; amb encàrech de pregá à Deu que li donás la recompensa qu'es tenia merescuda; y que no desconfiás, perque ses oracions d'els catius son sempre de ses més escoltades perque surtan de lo més endins del còr; y que esperava que prest rebría la paga de Deu.

El patró li contestá lo que pasava, dientli qu'es donava per satisfet y pagat; y amb la protecció del Cèl va alsà xella y ja sempre fonch ben vist y un d'els principals de la vila; y els seus fiys seguiren es bon camí de son pare y feren fortuna, perque la Providència ja may los desamparà.

Axò qu'he contat heu saben tots els marínés veys d'Andraitx que'l conequeren, y son bòn testimoni de que lo qu'he dit no es cap rondaya. Per lo mateix voltros joves preniu llum de na Pastora y procurau no volè res may que no sia vostro, y Deu que té bona bossa vos ho pagarà amb diners ó amb dinades qualque dia.

¡AMUNT!

(PERA 'L MEU BON AMICH D. PERE DE A. PENYA.)

Axecat, ànima mía,
sobre 'ls núvols de la terra,
y trobarás una serra
qu' es lo tròno del amor;
dèxa 'ls homes que 't torturan,
dèxa 'l cau de aquest abisme
y escolta 'l crit del Altisme:
¡Anima santa, al Thabor!

¡Qué amargantes, qué amargantes
son les ones de la vida!
Contempla com ja es sortida
pera tú la etèrna llum;
desde 'l Cel assí devallan
les fonts d' etèrna pureza,
puix assí hi viu la Bellesa
que may l' ha entelada 'l fum.

Expláyat, ànima mía;
mírat à Deu cara à cara;
per fi trobarás del Pare
lo pit que t' estrenyarà....
¡Oh! fes que aquesta abraçada
may, jamay rompuda sia
y à mon front la Poesia
raigs de gloria cenyirà.

Vestida ab la llum del alba
y d' estrelles coronada,
no donant una petjada
sens trobar vergers de flors;
bevent néctar en lo càlzer
que 'ls àngels omplan tot' hora,
¡quí, ànima santa, hi anyora
assí 'ls terrenals amors!

Armonies melodioses,
d' or y d' argent riques mines,
olors, essències, divines,
tot lo mellor que te Deu,
guayta per tot, y extassiat,
que axò es la pàtria promesa
als dignes de tal grandesa....
¡Anima mía, axò es teu!

Ha finit ja l' egoisme,
ha finit la cohejança,
ja lo regne d' esperança
s' obra per tu, oh esperit!
En aqueixa inmensa altura
les passions no 't farán guerra:
sota tos peus hi há la terra,
sobre ton cap l' Infinit!

Si 'l món encare 't demana,
si 't tempta ab noves follies,
si vol que passes més días
rabejante en la buydor,
digas al món que tes ales
están lliures de cadenes
y vas á regions serenes....
¡ánima mía, al Thabor!

CLAUDI OMAR Y BARRERA.

XEREMIADES.

ELS VAPORS MALLORQUINS.

A Mallorca tenim vapors regulars que mos duan amb deù ó dotze hores a la costa d' España ó d' Africa, vapors que tenen comoditat y bon servici y totes ses condicions que pugan satisfá ses eesigències d' els que viatjan; però ¿que n' hem de fé (deya aquell) de que monpare sia forné y jo no tenci pa per menjá? ¿Que n' hem de fé de que ses cambres des nostros vapors tengan bon camaròs amb ses séues cortines y sa séua catifa si per anarhi hem de passá per demunt una encatificada d' esquenes de porch? ¿Que n' hem de fé de que demunt cubèrta hey haja bons banquets per seurerhi els passatgés y un espay apòsta per passejarshi, si per demunt y p' els costats están plens de còvos de fruyta y altres bultos qu' haurian d' está dins s' estiba?

Per ses nostres Empreses lo primé es el càrrech. Els passatgés son una mercancia secundaria. Els porchs qu' estigan bé perque no 's maretjen ni se muyren; sa fruyta que la pòsen à lloch preferent perque no se copetx; es peix que tenga tota sa fresca possible perque no se pás; però es passatgé que fassa lo que vulga. Cuydauvós bé des càrrech qu' es passatgé ja es cuydarà ell mateix; per axò li ha donat Deu s' enteniment; y si se maretja no es res, perque una bona rebejada de budells evita una malaltia.

Cada vegada que vaitx à despedí un señó amich me repugna y em fa mal à n' es cò el veure demunt es vapor ses criatures mesclades amb sos animals, y els porchs mesclats amb els homos; y reflexion es bon rato qu' han de passa en essè al mitx del canal, aquella nit fosca y llarga com moltes de ses de s' hivèrn, y amb aquella música de jiscos de porch y còps de má, amb aygo demunt y aygo devall y qualque engronsada d' aquelles que fan corre els porchs y els banquets y els còvos de fruyta d' un cap à s' altre des barco.

Jo, que no 'm maretix, faria molts de viatges en s' any si no fós per no passá una mala nit d' aquestes, més llargues qu' una nit polar y més tormentoses que ses sales del infèrn; y crech que com jo n' hi ha molts, y qu' els qui s' embarcan es perque no pòden passá per altre lloch.

Tot axò es perqu' à Mallorca sa primera importancia, es cuydado número un, el donám à s' interés. Res à s' atenció, à n' es bon tracto, ó à sa consideració de sa persona. ¿Els porchs y es càrrech en general mos dona sa ganancia mes gròssa qu' es passatge? sia ydò s' atenció preferent p' els porchs, y es passatgé que vaja en segon lloch; lo qual es lo mateix que dí: els porchs que

estigan bé maldement haja d' essè à expenses del sufriment de ses persones.

¡Quin dia será aquell que ses empreses coneixerán els séus vertadés interesos! ¡Quin dia será aquell que s' ajuntarán per no destruírsè mútuamente y que en lloch de fersè la guèrra una amb s' altre, s' unirán per doná bon tracto y bon servici à n' es públich! ¡Quin dia será aquell que destinarán un d' els séus hermosos vapors à n' el servey y comoditat esclusiva d' els passatgers y que farán diferència d' expedicions com es carrils, y viatges de passatgés y de mercancies! Lo que es ara els nostros vapors tenen es trajo de cotxo per enganà la gent, però serveixen més de carro que de diligència. ¿Y s' Autoritat no hey podria prendre cartes amb aquest asunto per posarhi remey?

Sa Redacció pòsa en coneixement de els que tractan de prendre part en es CERTAMEN anunciat p' el dia de la INMACULADA CONCEPCIÓ d' aquest any, que s' ha prorrogat fins el derré del present més el temps per podè presentá composicions qu' aspiren als prèmis de dit Certámen.

Hem rebut un atent B. L. M. del señor Fiscal de la Audiència Don Andreu de Blas y Melendo. Procurarém cumplimentá els séus desitjos y li agra-him s' atenció y oferiments qu' ha usats envers de noltros.

Sa Diputació ha aprovat es reparto de 3 reals per hectàrea de viña, que venen à essè à pòca diferència mitja pesseta per corturada, per podè atendre à n' els gastos de defensa perque no venga sa *filoxera*. Axò está molt ben fet.

També tracta de fé vení un *microscopio* per podè contemplá *microbios*. Ara axò de que vaja à fora Mallorca un facultatiu per aprendre de mirá amb so microscòpi ja heu podia havè deixat aná. Mallorca no es terra de gegos.

En dos dies han desembarcat à Barcelona 2,300 porchs mallorquins. ¡Axò si qu' es porcada y mitja!

Es còlera segueix dins París y han tornat posá cordó p' els qui venen d' allá.

També hey ha hagut alguns casos dins un poblet de València.

Encara no surt un nigul com un mocadó en el Cèl y ja tenim s' aygo. Y després de s' aygo vé es fanch y per Ciutat no hey ha qui hey vaja en no essè amb xangues.

¡Resultats del terriscol!

PONGELLA.

Ran de mar, demunt la platja,
m'hi trobava reposant,
mirant les vayveres ones
com s'en veníen jugant.

De prompte, sobre l'arena,
hi seny un nom ab so dit;
ja no mir jugar les ones,
tan sols mir es nom escrit.

Mes ¡ay! irada una d'elles
s'acosta y no'm deixa axut;
esborrantme quant s'en torna
lo nom per mí tan volgut.

Per mar que fassa, videta,
no t'olvidará mon cor;
però tem qu'una sola ona
t'esborri de mí'l recort.

GASPARRONI.

COVERBOS.

Una vegada hey havia uns quants es-
todians qu'havíen acabats els *qunqui-*
bus y no trobavan mèdi ningun per fer-
nè. Un d'ells es mes véy digué:

—Si feys lo que jo diré, prest tendrèm
doblés.

—¿Qu'hem de fé?(respongueren ells).
—Mos hem de fé venedós de polvos
de matá pusses.

Com vos poreu fé contes, tots els al-
tres esclafiren de riure burlantsé de sa
seua tontería.

—No vos ne rigneu (digué aquell.)

—Vamos, ydò, à veure com heu feym.

—Axí com jo heu he compòst. Aga-
fám quatre ó cinch lliures d'argila ben
picada y posada dins un caixó, mos pas-
setjám per ses viles mes petites y posse-
sions mes pàgeses, y cridám com à des-
esperats: «quí vol comprá polvos de
matá pusses,» y no faltaran beneyts.

Heu feren axí y tengueren un despaitx
de trenta mil dimónis. Y per mes xáscó
digueren qu'es módo com havian d'usá
aquells polvos estava à un prospècte
qu'havian deixat per descuyt à Ciutat;
però que l'ondemà l'enviarian gratis.

Arribá es cap de dos dies aquell papé
y tothom aná à cercarló.

Deya axí:

«*Remey segü per acabá amb totes ses
puses.*—S'agafa una picada d'aquests
polvos y agafant també una pussa se li
óbrí sa boca y los hi posan dedins;
l'amollan, y à n'els tres dies aquell
animal comensa aná cop-piu; y à n'es
quatre ja ha contat amb tots. Si no té
efècte amb sa primera vegada se repe-
teix s'operació fins à tres pichs y els
bons resultats son següs.

* *

—¿Quina funció fan anit en es Teatro?

—*Il Barbieri.*

—¡Justament! ¡Quina desgracia!

—Que no li agrada sa música.

—Molt, moltíssim.

—¡Ab! no li deu agradá sa d'En
Rossini.

—Re-de-moltíssim.

—Ydò; ¿perque diu quina desgracia?

—Perque no tencn doblés per auarhí.
¿qu'heu tróba poch?

* *

Després d'acabat es curs s'en torna-
va à ca-séua un estudiant y deya à un
amicl:

—Enguañy he arribat à fé vintidues
carambóles de tira, he fet tres conquis-
tes, he siulat en es Teatro, he romput
molts de vidres, he morts molts de moi-
xos, he fet enfadá moltes atlotes.... y ja
veurás com eucara mon-pare es capás
de dirmé que no he fet res.

* *

—¡Ay, señoreta! ha de pensá y creure
que...

—¿Qu'es, qu'hey ha res de nou?

—No; però es méu señó m'havía do-
nat per vosté un arròs amb cranchs,
molt ben aguiat, y...

—¿Y qué?

—Que los m'he menjats p'es camí.

—¡Ah, golós, golós! ¿tróbes qu'axó
está ben fet? ¿que mereixes ara?

—Un glopet de ví, perque si vés sa
sed que m'han feta...

* *

CARTA NOTABILISSIMA.

Cos tix dia 3 noven bre

Amigo Señora dena Juenayua ne es
es tado pos sible elpo der es cribir mas
pronto porque es tavan tre bagando
auna pos esion tres oras y me dia llun
delpueblo yno emos ve nido asta hora
evisto lo que medise la carta haora no
evenido por que suer mano Tonio Cobre
los in teresos de los dines amucho tien
que me dise que e ra el en carga do de
Cobrar el q pasare en inca y par lare
con el li dar e la carta que vos te man-
viade li vatcl de sivos te volia los dines y
dise cano los nese sita bala que queria
los intereses y vats torna seguir pegan-
do los ynteresa ael siepecado es por in
noransia y por arreglar la escriptura la
podemos areglar sivos tenofia nosompara
aser ningun malpaso avoste ni aonbre
qui camina por tierra creio aquel año
que viene por anadal lipore torna los
dines que dispens mos veremos dentro
una quinsena de dias abre ablado ensu
ermano Tonio naser un malpaso de
nunca ob ayre don amistae servidor Seu.
Toni..... carpintero.

P. D. Creo queensu ermano no emos
tenido ninguna castion Toni.....

PORRES-FUTES.

SOLUCIONS Á LO DES NÚMERO PASSAT.

GEROGLIFICH.—¿Ròs: has d'and à pescar roqui?

SEMBLANSES.—1. En que li agrada s'homit.
2. En que'n corren ben póques.
3. En que can fuyts y may son à
ca-séua.

4. En que véu un pich cada setmana

XARADA.....—Ca-pe-lla.

CAVILACIÓ.....—Essehi dedalt.

FUGA.....—Na Maria balla y bota
y té comes de perditu
y sa mare que li diu
Maria balla sajota.

ENDEVINAYA.—Un tintó.

GEROGLIFICH.

1,000 I RA : D.

ECSEMÉ.

SEMBLANSES.

1. ¿En que s'assembla un fanal à un sereno?
2. ¿Y un còrn à un que se vest quant surt de
nadá?
3. ¿Y un còrn à una bossa plena?
4. ¿Y un brasé à un tord?

XARADA

Sa primera es una lletra;
Prima y tercera el malalt
Desitja de cò, y es tot
Qu'es de fusta ó de metall
Els qui están bòns cada día
Heu vòlen tocá amb sa má.

PREGUNTA.

¿Quin peu es es més fondo de Mallorca?

CAVILACIÓ.

ES NAN OLIS

Compòndre amb aquestes lletres un llinatgé.

FUGA DE VOCALS.

G.rm. j. s.m d. p.ss.d.
.sc.lt.. y .h.r..
D' .q..st. .ll. q.' n v.l..
S. n. v.ss. . s fr.d.d.

ENDEVINAYA.

Un jove que pòt pòssehi
Cèrt papé fa gran xscòta,
Mes el desitja tení
Qu'una carta d'una atlòta
Qu'es tot quant se puga dí.

(Ses solucions dissapte qui vé si som vius.)

22 NOVEMBRE DE 1884

Estampa d'En Pere J. Gelabert.